Pregaria.cat

Entrada

Esperant

Sense saber el per què vas deixar passar tres o quatre trens. Estaves assegut a la parada del metro, veient sense mirar, un xic cansat i sobretot capficat. No és que el metro anés massa ple. Tu si que anaves ple – diguem - d'angoixes difuses.

Si ens apropem al teu interior el primer que constatem és una sensació de buidor. Sembla que no hi ha res; sembla que no hi ha ningú, com si tot t'ho haguessin robat.
Buidor quasi total, avorrida, cap al·licient, i interès per a res. No et manca res: salut, casa, amics, reconeixement, bones ofertes de feina... et manques tu; tu mateix és el que et fa falta.

Al cap d'una llarga estona el teu cor sent set. Una set forta, profunda, insistent, urgent i que saps no es pot saciar amb qualsevol cosa. No és nova, però com avui a la parada del metro, mentre van passant els combois, feia molt de temps que no la senties.
"*Tinc set de quelcom indefinit i definitiu, d'una realitat que doni sentit el meu viure, que m'il·lusioni, que em faci moure d'aquesta rutina de "sempre al mateix", tinc set d'algú que ompli el meu cor insaciable, tinc set de novetat, de passió, d'entrar vers el coneixement, de descansar a fons, tinc set de Déu.*"

Tu mateix restes parat d'aquesta última expressió, que t' ha sortit de l'ànima: tinc set de Déu. " Però, què dius?, set de Déu ?".
És cert, el que tens és set de Déu, no ens enganyem. Quan ja ho has provat pràcticament tot resulta que una nova set ha nascut a dintre, perquè res t'omple a mida de tanta necessitat d'amor decisiu. Com diuen en castellà: "pero, tio, no ves que todo es más de lo mismo".
Oh, no si us plau, que potser no hi ha res que ompli la meva vida plenament ?

Encara no ho saps del tot, però, si vols que t'ho digui, estàs esperant a Déu, que fa molt de temps que t'espera a tu; avui a la parada del metro.

Per pregar en aquesta situació: salm 42 (41)